



Maan veri – Rintamalta raiviolle

Lieksan Teatteri esittää tänä kesänä Vuonislahden rantateatterissa Antti Heikkisen kirjoittaman näytelmän Maan Veri – Rintamalta raiviolle. Se perustuu Heikki Turusen kirjoittamaan Raivaajasarjaan.

Näytelmä kertoo Oinosen perheen tarinaa kolmen vuosikymmenen ajalta ja onpa siinä yhteys aina nykyhetken saakka. Se on sodasta haavoittuneena palaavan

Viljon ja Kyllikin rakkaustarina. Se on kertomus rakkaudesta maahan, maanviljelyyn, omaan tilaan ja omillaan toimeen tulemiseen.

Minä pidän tästä tarinasta, koska se on niin totta ja siihen pystyy samaistumaan. Viljon ja Kyllikin elämä ja rakkaus on rakkautta ja raastavaa, täynnä riitaa ja mustasukkaisuutta. Se on täynnä intohimoa ja katkeruutta. Se on täynnä elämää.

Minä näen tämän näytelmän kunnianosoituksena edellistä sukupolvea kohtaan. Sukupolvea, joka raivasi, raatoi ja rakensi tämän itsenäisen, yhtenäisen Suomen, jossa me nykyään elämme. Sillä raivaajasukupolvella oli haave paremmasta, haave omasta maapalasta, josta saisi toimeentulon niin itselleen kuin lapsilleenkin. Teatterintekijänä etsii aina yhtymäkohtia, samaistumispintoja omaan elämään tai kokemuspörriin. Aina sellaista ei heti suoraan löydä, mutta onneksi teatterissa on mahdollisuus kuvitella ja eläytyä toisen ihmisen rooliin ja kohtaloon. Olen itse maalta kotoisin ja nähnyt pienestä pitäen vanhempieni halun tehdä työtä ja rakentaa tulevaisuuttaan paremmaksi niin itselleen kuin meille lapsillekin. Meidät lapset opetettiin kovaan työntekoon jo pienestä pitäen. Isälläni - torpparin pojalla oli halu päästä itsenäiseksi tilalliseksi ihan niin kuin näytelmän Viljollakin.

Minulle teatteri on yhdessä tekemistä ja läsnäoloa. Ohjaajana pyrin aina löytämään tekstistä sen toiminnallisuuden – pois puhuvista päistä, kohti toimivia ihmisiä ja luonnollista vuoropuhelua. Toimiva ihminen ei näyttele! Se on läsnä ja sen näytteleminen näyttää ja tuntuu helpolta. Yritän aina rohkaista näyttelijöitä tuottamaan kokonaisvaltaista ilmaisuja. Tässä näytelmässä kynnetään peltoa, seivästetään heinää ja mitä vielä – Viija veistää patsasta Saarelasta! Yhtäläillä kuin Oinosten perheestä, kertoo tämä näytelmä kyläyhteisöstä – yhteisöstä, joka tietää ja tuntee toisensa niin hyvässä kuin pahassa. Hienosti kuvattu ja kyläni ihmisiä aina opettaja Heleniuksesta Majuri Marttiin. Olen valinnut Kyllikin esittäjiksi kolme naista aina nuoresta Kyllikistä vanhaan. Viljo puolestaan on ajatuksiltaan ja tahdoltaan

muuttumaton ja häntä esittää koko tämän aikajakson yksi ja sama henkilö.

Toivon, että sinä lukija kiinnostut tästä kotiseutusi tarinasta niin, että tulet kesällä Vuonislahden teatteria, joka ei jätä kylmäksi. Näyttelijöinä on Lieksan Teatterin

vanhoja tuttuja näyttelijöitä aina Olli Tiaisesta ja Simpauttajasta lähtien, höystettynä Vuonislahden lapsilla.

On kunnia päästä ohjaamaan tällainen merkkiteos itsenäisyytemme juhluvuonna.

Kai Paavilainen, ohjaaja

UUTISPUUROA



Retkiluistelurata

Lieksan kaupungin rahoittamana jäätien pohjoispuolelle aurattiin tänä talveksi retkiluistelurata. Reitin varrella saattoi levähtää riippukeinuissa ja lueskella tuoreita Lieksan Lehtiä. Postiljoonina toimi Taisto Lehtikoinen. Kilometrikilvet ilmoittivat luistellun matkan määrän. Etenkin hiihtolomien aikaan kylän ranta oli autoja täynnä ja luistelijointa ilmaantui arkisinkin paikalle ympäri Pielisen.



Kai Paavilainen työn touhussa rantateatterissa. Kuva: Piia Juntunen